Напитись голосу твого,
того закоханого струму,
тієї радості і суму,
чаклунства дивного того.
Завмерти, слухати, не дихать,
зненацька думку перервать.
Тієї паузи безвихідь
красивим жартом рятувать.
Слова натягувать, як луки,
щоб вчасно збити на льоту
нерозшифрованої муки
невідворотну німоту.
Триматись вільно й незалежно,
перемовчати: хто кого.
І так беззахисно й безмежно
чекати голосу твого!